

тина. Но щомъ се свърши селото, свърши се и пъртината. Нататъкъ козитѣ трѣбваше да плуватъ изъ снѣга. Съ голѣма мъжа стигнаха до планината. Чичо Първанъ вървѣше напредъ и удряше дърветата съ брадвата. Снѣгътъ се събаряше и козитѣ хрупкаха младитѣ клончета на заледенитѣ дървета. По едно време козитѣ изпревариха чича Първана и се отдалечиха много.

— Чакай да ги върна, че може да ги нападнатъ вълци, — рече си той и тръгна подире имъ. Изведнажъ гледа: първата коза приближи една дупка на пещера, подскочи, изпрѣхтѣ и побѣгна настрана. Втората коза направи сѣщото. Така направи третата, четвъртата... всичкитѣ.

— Какво може да има тамъ? — помисли си чичо Първанъ и тръгна нататъкъ. Като наближи дупката, той дигна брадвата на рамо приготви се и издаде напредъ глава. Гледа чичо Първанъ, но изведнажъ опули очи и се разтрепера. Но предъ него стоеше мечка. Стои той вцепененъ: не може да мръдне, не може да викне. Може би, мечката нѣмаше да му направи нищо, но съгледа дигнатата брадва. Това я ядоса. Тя помисли, че той иска да я убие. За мигъ скочи, сграбчи го съ силнитѣ си лапи и го тръшна въ дълбокия снѣгъ. Въ това време духна силенъ вѣтъръ, грабна той шапката на чичо Първана и я понесе надолу. Мечката дигна глава и помисли, че той се е изплъзналъ отъ лапитѣ ѝ, скочи и се втурна да гони шапката. Чичо Първанъ се измъкна изъ снѣга и като вихъръ се понесе къмъ село. Козитѣ се прибраха самички следъ него. Отъ тоя день чичо Първанъ не ходѣше вече самичкъ въ планината.

Чичко Данчо